

δὲν ἔδειξαν τὴν ὀλιγάρεϊαν τοῦ θαυμαστοῦ τῆς Taglioni· οὐδέποτε δ' ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ἀθηναίου θεάτρου συνεσωρεύθη τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο πλῆθος ἀνθρώπων· ἐκεῖ ὅπου πρότερον ἀντήχουν ἀτιμωρητὶ αἱ κακοφωνίαι τῆς K. Alfano καὶ Συντροφίας, ἐνώπιον ὀλίγων ἀκροατῶν τῆδε κακεῖσε διασπαρμένων, εἶδομεν αἰφνης συνωθουμένην τὴν ἐκλε-

Μηδείας τὸ ἄγριον πάθος, καὶ τῆς Ἰουδίθ τὴν θαυμαστὴν φιλοπατρίαν καὶ τὴν πρὸς τὰ ἔνοχα τῆς Φαίδρας καὶ τῆς Μυρράς αἰσθήματα ἀποστροφῆν. Μετὰ δὲ τὸ τέλος ἐκδόστης παραστάσεως φρενήρεις σχεδὸν οἱ θεαταὶ ἐχειροκρότουν καὶ ἠλλάσσον· τὰ δ' ἄνθη καὶ οἱ στέφανοι ἐσωρεύοντο ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ἀδελαΐς Ριστόρη (ἐν τῇ Μυρρά).

κτοτέρων τῶν Ἀθηνῶν κοινωνίαν· ἐκεῖ ἔβλεπες καὶ ὑπουργοὺς καὶ πρέσβεις καὶ καθηγητὰς καὶ ἰατροὺς καὶ δικηγόρους καὶ τὰ ὠραιότερα μέλη τοῦ ὠραιοτέρου φύλου· βεβαίως δ' ἀφότου ἔπαυσεν ἡχοῦσα ἐν τῇ πόλει τοῦ Θησέως ἡ ἀπαράμιλλος τοῦ Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου μουσα, πρώτην ἤδη φοράν τοσαῦτα ἐχύθησαν δάκρυα ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς σκηνῆς παθημάτων· ἡ θαυμασίη τραγωδὸς ἐκοινώνησεν ἡμῖν καὶ τῆς

Ἀλλὰ τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς τῆς Κυρίας Ριστόρη οὐδόλως ἐλαττοῦται τοῦ ἐξόχου τῆς τέχνης· διὸ καὶ πρὶν ἀπέλθῃ ἐντεῦθεν αὐθορμήτως ἔδωκε πρὸς ὄφελος τοῦ πτωχοκομείου Ἀθηνῶν παράστασιν ὑπὲρ τὰς 4000 δραχμῶν παραγαγοῦσαν. Τοῦτο δ' ὑπενθυμίζει ἡμῖν ἑτέραν συγκινητικὴν τῆς γυναικὸς ἀγαθοεργίαν, ἣν ὁ συγγραφεὺς τῆς Μηδείας ἐκτίθῃσιν οὕτω, προσαρμόζων αὐτὴν τῇ ἡρώδι ἐνὸς τῶν.